

[Reinesen.]

det skal i hvert fald ikke gå ud over de dårligst stillede. Det sidste har naturligvis i høj grad socialdemokratiets sympati, men det gør det jo samtidig stadig vanskeligere at forstå hr. Glistrups tal for besparelser.

Denne diskussion om spareforslagene hører ikke hjemme i forbindelse med de foreliggende forslag, og vi kommer jo tilbage til sagen under anden og tredje behandling af finanslovsforslaget. Ved dette forslags første behandling lovede hr. Lindholt, at fremskridtspartiet ville fremkomme med helt konkrete ændringsforslag til finanslovsforslaget, og det vil give os en mulighed, som vi ikke har i dag, for en nøjagtig vurdering af fremskridtspartiets besparelspolitik og dens virkninger på indkomstfordelingen.

Når vi så har afsluttet behandlingen af finanslovsforslaget og derved har fået konstateret, hvor store besparelser vi kan enes om, er vi parat til at se på, hvor meget trækprocenterne kan sættes ned med.

Endelig skal jeg for god ordens skyld notere, at man undergraver fundamentet for det kommunale selvstyre i en bisætning til lovforslag nr. 13.

Fremskridtspartiets valgoplæg, som vi jo må støtte os til i denne sag, slutter med ordene: vi modtager meget gerne belæring til forbedring af vore opstillinger.

Nu ligger det fjernt fra mig at ville belære fremskridtspartiet, og jeg tror heller ikke, det ville nytte meget, men jeg har analyseret de forudsætninger, der ligger til grund for de foreliggende lovforslag, og det håber jeg så at hr. Glistrup ikke tager mig ilde op.

Min konklusion er, at de af fremskridtspartiet opstillede forudsætninger for personbeskatningens afskaffelse savner hold i virkeligheden, men jeg vil gerne benytte også denne lejlighed til kraftigt at understrege, at det er socialdemokratiets politik, at indkomstkatten skal nedsættes, at kildeskattesystemet skal forenkles og smidiggøres, at restskatterne skal nedbringes væsentligt, og at pensioner og transbestemte sociale ydelser skal gøres skattefrie, ligesom vi vil have afskaffet nul-indkomsterne ved, at den skattepligtige indkomst ikke kan bringes ned under det faktiske forbrug. Det er naturligvis også socialdemokratiets politik at medvirke til, at disse mål kan nås igennem fortsatte socialt forsvarlige besparelser, ved til-

bageholdenhed med hensyn til udgifter og ansættelser i staten og kommunerne og ved afskaffelse af dobbeltadministration og overadministration i den offentlige sektor.

Denne socialdemokratiske skatte- og udgiftspolitik er til forskel fra hr. Glistrups forslag hverken belastet af fantasifulde overdrivelser eller verdensfjern vidtløftighed. Den er jordnær, den er realistisk, og den er gennemførlig.

Jeg vil gerne slutte med at sige noget venligt til hr. Glistrup. Jeg skal ikke undlade at takke hr. Glistrup, fordi disse to lovforslag er fremsat, det er vi i socialdemokratiet meget taknemlige for. Vi håber, at alle hr. Glistrups forslag kommer frem i lyset, så vi kan få dem undersøgt til bunds, og det vil vi gerne bidrage til at de bliver også i det efterfølgende udvalgsarbejde. Men således som jeg stiltfærdigt har forsøgt at antyde det undervejs, ser socialdemokratiet sig desværre ikke i stand til at medvirke til lovforslagenes gennemførelse.

Christoffersen (V):

De to forslag, vi drøfter her, rejser dels et principielt spørgsmål, dels en række praktiske spørgsmål.

Det principielle drejer sig naturligvis om, hvordan samfundets almindelige virksomhed skal finansieres, i hvor høj grad man ved den finansiering skal tage sociale hensyn, og forslagene rejser også det principielle spørgsmål om, hvordan indkomstfordelingen skal være, og hvordan det offentlige skal forsøge at påvirke den.

Jeg kan om disse principielle spørgsmål sige, at dér er venstres holdning klar: der skal naturligvis tages sociale hensyn ved finansieringen af det offentliges virksomhed, og der skal også ske en vis rimelig påvirkning af indkomstfordelingen, og indtil dato har vi ikke fundet et bedre og mere hensigtsmæssigt system end indkomstskattesystemet.

Så rejser der sig forskellige praktiske spørgsmål; der rejser sig spørgsmålene: hvilken begrænsning har vores nuværende indkomstskattesystem, og hvad er det for krav, vi er ved at stille til det? Er det i stand til at opfylde disse krav?

Jeg tror, der er almindelig enighed om her i folketinget, at sådan som indkomstskattesystemet er tilrettelagt, er kravene til dets